

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 08.05.2017r. sprawy przeciwko **M. W. synowi C. i J. z domu P. urodzonemu (...)** w **K.** obwinionemu o to, że w dniu 15.04.2016 r. o godz. 02:04:28 w miejscowości (...), gm. S., pow. (...), woj. (...) kierując pojazdem marki O. nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h kierował pojazdem z prędkością 123 km/h, tj. przekroczenie o 63 km/h,

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **M. W.** uznaje za winnego tego, że 15 kwietnia 2016 roku o 02.04.28 w K. w gminie S. na drodze krajowej (...), kierując pojazdem O. o nr rej. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h kierował pojazdem z prędkością 123 km/h, przekraczając dopuszczalną prędkość o 63 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a kw i za to wymierza mu karę 1.230 (jednego tysiąca dwustu trzydziestu) złotych grzywny;

2. zasądza od obwinionego **M. W.** na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz 123 (sto dwadzieścia trzy) złote tytułem opłaty.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 431/17

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2016 roku o 2.04.28 M. W. kierował pojazdem O. o nr rej. (...) w K. w gminie S. na drodze krajowej nr (...). W terenie zabudowanym, na odcinku drogi, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h, jechał z prędkością 123 km/h.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie: raportu z fotoradaru (vide k. 6, 9-11, 57) oraz wizerunku obwinionego (vide k. 19).

Obwiniony nie był karany za wykroczenia w ruchu drogowym, nie był też karany za przestępstwa (vide k. 68, 70).

Obwiniony M. W. wprawdzie nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień, jednak ustalone przez oskarżyciela publicznego (Główny Inspektor Transportu Drogowego) fakty i okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, iż obwiniony był kierowcą w pojeździe w chwili, kiedy fotoradar Inspekcji Transportu Drogowego umiejscowiony w K., zarejestrował przekroczenie dopuszczalnej prędkości na drodze krajowej nr (...), przez kierującego samochodem O.. Otóż porównanie wizerunku obwinionego na k. 19 akt, jaki został udostępniony przez Urząd Miasta w B. oraz wizerunku kierującego samochodem na k. 6, 9-11 oraz na płycie na k. 57, jaki został zarejestrowany przez fotoradar, prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, iż kierującym pojazdem widocznym na zdjęciu z fotoradaru (O. o nr rej. (...)) był obwiniony M. W.. Sąd nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości. Ponadto z treści raportu z fotoradaru wynika również jednoznacznie, że w miejscu, gdzie fotoradar zarejestrował kierującego pojazdem O., obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h, zaś obwiniony jechał z prędkością 123 km/h.

Co prawda obwiniony wnosił o umorzenie postępowania i podnosił, iż nie jest sprawcą wykroczenia - tym bowiem miał być H. M. (1) (vide k. 37-39), jednak już pobieżna analiza wizerunku H. M. (1) (vide k. 54-55), pozwala bez żadnych wątpliwości stwierdzić, iż H. M. (1) nie był kierowcą samochodu w chwili wykonania zdjęcia przez fotoradar. I podkreślić w tym miejscu należy, iż do takiego stwierdzenia nie są potrzebne żadne wiadomości specjalne - po prostu na zdjęciu z fotoradaru jest obwiniony, zaś H. M. (1) jest osobą zdecydowanie starszą, ma inne cechy twarzy, inny nos, wyraźnie zarysowane brwi i nosi okulary, obwiniony zaś ma niewyraźnie zarysowane brwi, mniejszy nos - wizerunek na zdjęciu z fotoradaru jest identyczny z wizerunkiem z dowodu osobistego.

Nie umknęło oczywiście uwadze sądu to, że obwiniony wyjątkowo usilnie próbował przekonać - tak sąd, jak i starostę prowadzącego postępowanie w sprawie zatrzymania prawa jazdy (vide k. 41), iż nie był kierowcą pojazdu w chwili zarejestrowania wykroczenia przez fotoradar. Załączył nawet oświadczenie H. M. (1), iż ten miał być kierującym pojazdem O. w miejscowości K.. Jednak w ocenie sądu był to jedynie nieudolny wybieg obwinionego i przyjęta linia obrony, przed decyzją o zatrzymaniu prawa jazdy za przekroczenie prędkości w terenie zabudowanym o ponad 50 km/h. Obwiniony działa po prostu na zwłokę i to od samego początku czynności wyjaśniających. Już będąc wzywaniem do wskazania użytkownika pojazdu odmówił wskazania komu powierzył pojazd i wnosił o ukaranie go za to mandatem karnym (vide k. 8). Następnie gdy obwiniony stawiał się w Delegaturze (...) w G., funkcjonariusz prowadzący czynności wyjaśniające rozpoznał go jako kierowcę pojazdu, obwiniony jednak odmówił złożenia wyjaśnień w charakterze podejrzanego o popełnienie tego wykroczenia (vide k. 16). Na kolejne wezwanie obwiniony już się nie stawiał. Nie stawiał się też obwiniony na wezwanie sądu, aczkolwiek wnosił o wysłuchanie go w drodze pomocy prawnej przez Sąd w Ś.. Wniosku o wysłuchanie w drodze pomocy prawnej sąd jednak nie uwzględnił (vide k. 59-60), albowiem nie stwierdzono podstaw odstąpienia od zasady bezpośredniego przeprowadzenia dowodów, poza tym podnoszone przez obwinionego okoliczności nie były trudne do przewyciężenia, odległość z miejsca zamieszkania do P. nie była wyjątkowo duża. Obwiniony bez żadnych trudności mógł stawić się na rozprawie, nawet godzinę rozprawy sąd ustalił dogodną dla osoby mającej do pokonania dwugodzinnej trasy dojazdu. Sąd uznał, że wniosek ten podyktowany jest jedynie strategią działania na zwłokę. A że obwiniony nie stawiał na rozprawie, to po prostu przejaw jego działania w celu uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie i próba utrudnienia postępowania. Skoro zaś w postępowaniu w sprawach o wykroczenia udział obwinionego z zasady nie jest konieczny, okoliczności sprawy naprawdę nie budzą wątpliwości, rozprawa została przeprowadzona zaocznie i sąd nie uznał, by udział obwinionego był konieczny. W ocenie sądu obwiniony po prostu bał się bezpośredniej konfrontacji z sądem rozpoznającym sprawę. Na rozprawę

nie stawiał się również świadek H. M. (1), składając identyczny jak obwiniony wniosek o wysłuchanie go w drodze pomocy prawnej. Z tych samych więc względów sąd wniosku nie uwzględnił. Podkreślić w tym miejscu należy, iż H. M. (1) został przez obwinionego wskazany wyłącznie w celu utrudnienia postępowania i jego przedłużenia, z tego więc powodu - skoro świadek nie stawiał się na wezwanie sądu - wniosek dowodowy został oddalony, jako w sposób oczywisty zmierzający do przedłużenia postępowania.

Podkreślić należy, iż obwiniony na żadnym etapie postępowania nie kwestionował w ogóle prawidłowości dokonanego pomiaru prędkości. W tych okolicznościach raport sporządzony z fotoradaru uznać należy za prawidłowy, rzetelny, nie budzący żadnych wątpliwości, co potwierdza też załączone do akt, aktualne na czas zarejestrowania wykroczenia, świadectwo legalizacji (vide k. 12).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 92a, zaś dla wypełnienia jego znamion koniecznym jest, aby prowadzący pojazd nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W myśl przepisu art. 20 ust. 1a ustawy z 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym prędkość dozwolona w terenie zabudowanym w godzinach 23-5 to 60 km/h.

Obwiniony M. W. jechał przez miejscowość K. w gminie S., kierował pojazdem O. o nr rej. (...) i nie zastosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym w ten sposób, że na terenie zabudowanym, na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h, jechał z prędkością 123 km/h, przekraczającą dopuszczalną prędkość o 63 km/h. Przekroczenie o 63 km/h prędkości, z jaką obwiniony mógł w tym miejscu prowadzić samochód o godzinie 2.04, stanowiło zatem wykroczenie z art. 92a kw.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw, mając świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględniła we właściwej proporcji wszystkie wskazane tam dyrektywy. Sąd w szczególności miał na względzie, by wymierzona kara uświadomiła obwinionemu, iż jest osobą rażąco naruszającą przepisy ruchu drogowego, jak również by odstraszyła potencjalnych sprawców takich nagminnych wykroczeń. Przy ocenie społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę fakt, iż niestosowanie się do ograniczeń prędkości zakłóca porządek ruchu, stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa i jest szczególnie uciążliwe dla mieszkańców obszarów zabudowanych. Prędkość z jaką obwiniony jechał przez K., nawet wzięwszy pod uwagę, iż było to w nocy, wskazywała, iż obwiniony zachowywał się jak potoczny "pirat drogowy". Była to prędkość przekraczająca prędkość dopuszczalną poza terenem zabudowanym (90 km/h), a nawet tą jaka jest dopuszczalna na drogach ekspresowych dwujezdniowych (120 km/h), obwiniony zmieścił się jedynie w limicie autostradowym (140 km/h). Tymczasem obwiniony jechał przez teren zabudowany, gdzie o każdej porze dnia i nocy mógł napotkać inny pojazd, pieszego, czy chociażby zwierzę, a tym samym pozbawiał się obwiniony możliwości podjęcia właściwej reakcji w każdej możliwej do przewidzenia sytuacji drogowej. Sąd wziął też pod uwagę - jako okoliczność obciążającą - liczne wybiegi obwinionego, zastosowane w celu uniknięcia odpowiedzialności za tak oczywiste wykroczenie. Zamiast pogodzić się z koniecznością poniesienia konsekwencji wykroczenia, obwiniony wręcz zaczął tworzyć nieprawdziwe dowody. Zatem po dogłębnej analizie okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż konieczne będzie wymierzenie kary surowej, a sprawiedliwą w realiach tej sprawy będzie orzeczenie kary grzywny w kwocie 1230 zł. Sąd uznał, iż adekwatna będzie grzywna stanowiąca w złotych 10-krotność zmierzonej prędkości pojazdu obwinionego (123 km/h), a więc właśnie 1230 zł. Obwiniony z pewnością grzywnę taką jest w stanie zapłacić, o czym świadczy fakt użytkowania pojazdu służbowego (vide k. 2).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118§1 kpw, §1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zasądając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 123 złote opłaty, nie znajdując okoliczności uzasadniających zwolnienie od nich obwinionego.